

Decisionum Aurcarum Lib. I.

2 talis confessio præcedat, vt aperte cantat Conc. Trid. Probatur etiam autoritate Pauli; Probet autem seipsum homo. Nā cum duo sint † ordinaria remedia expurgandi peccata, cōtritio, & confessio, nomine probationis pari ratione vtrunque Apostolus comprehendit: cum in hoc Eucharistia sacramēto contineatur non solum gratia, sed & fons, & author gratiæ suscipiatur Christus. Probatur præterea per text. in cap. omnis, de pœnit. & remiss. Ait quippe. Confiteatur proprio sacerdoti, suscipiens reuerenter ad minus in Pascha Eucharistia sacramentum. Vbi insinuatur ad Eucharistia reuerentiam confessionem pertinere. Sed quia hæc est communis omniū opinio, & contrarium uelle asserere post Synod. Trid. esset hæresis: Ideo videamus, sint ne aliqui casus, in quibus ante cōfessionem sumi possit Eucharistia, & profecto quos reperio, ij sunt.

3 Et primus, quem † excipit Conc. Trident. sess. 13. cano. 11. & cap. 7. est, quod licet accedere ad sacramentum Eucharistia absque confessione, modo haberi non possit legitimus Confessarius, & sit in vrgenti necessitate. igitur duo copulatiue requiruntur secundum Concil. Triden. quod desit copia Confessarii, & sit vrgens necessitas. Copiam vero Confessarii dicitur non habere, quo ad effectum, vt possit absque confessione communicare, qui sine scandalo cōfiteri nequit, vt qui in altari inchoata iam missa recordatur peccati nō confessi, vel alias non potest decenter, & absque sui notam communicando abstinere: quia sufficit, & debet conteri cum proposito quamprimum confitendi, iure nouo Conc. Trident. sess. 13. c. 11. Sotus dist. 12. quæst. 1. artic. 4. in fi. Nauar. cap. 21. num. 49.

4 Necessitas † vero, quamnam sit, que in absentia prælati, aut legitimi Confessarii licitam faciat communionem absque legitima confessione; vtrum sola deuotio volentis sacramentum sumere, aut celebrare sufficiat; Respondetur secun-

dum Sotum in 4. dist. 12. quæst. 1. art. 4. nequaquam sufficere, sed vrgentem requiri necessitatem, ut expræsis verbis Concilii admonetur. Loquitur vbi sunt peccata mortalia: nam venialia non sunt necessaria confessionis materia. Syluest. verò in ver. Eucharistia. 2. q. 7. uerfi. ergo autem. intelligit sub nomine vrgētis necessitatis omne excusans ab irreuerētia sacramenti, ut si est obligatus ad celebrandum, uel si non celebrādo generaret sibi infamiam, uel admirationem, uel nuper decessit anima indigena sacrificio probabiliter. Aut si imminet solennitas magna, in qua sit ualde utile celebrare. Aut si tātus sit deuotionis seruor in eo, qui peccauit, quod inde ex sacrificio speret magnum iuamē contra peccatum. [Sed cum Concilium Tridentinum requirat necessariam, & vrgentem necessitatē celebrandi, ut quis possit ad celebrationē non præmissa confessione procedere: ideo illam tantum admitterem, si esset necessitas uitandi infamiam, uel scandalum. uel si esset necessitas satisfaciendi officio sibi iniuncto, si curatus est, uel etiam si necessitas esset ex præcepto superioris, quādo aliqua vrgens causa celebrandi occurrit, prout magis clarè ex sequentibus liquebit.]

5 Secundus casus est necessitas, quæ ex officio pendet, ut rusticus † plebanus, qui non habet sacerdotem, nisi longè distantem, nam non tenetur ire quotidie ad querendum Confessarium. Potest ergo cum contritione, maxime si esset festum, idque uno, aut forte duobus diebus, sacra facere absque confessione, nō tamen pluries: sed tamen cauendum à consuetudine, & fraude: Qui enim in concubinato, aut alio peccato persistit, potius debet saluti animæ consulere, quàm temporali uitæ, uel honori, & à sacris abstinere, quamdiu peccandi occasiones non amouet.

6 Tertius casus, quando licet communicare absque confessione, est de † infirmo, qui nec uoce, nec signo, nec nutu potest in articulo mortis, quod-

cunque